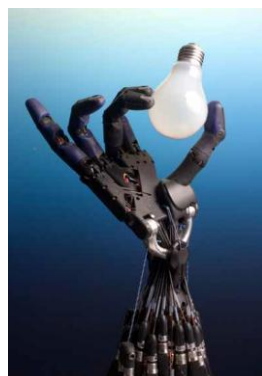

Det Fantastiske Menneske

Af Hardy Bennis

Vor tids robotteknologi, hvor man forsøger at eftergøre menneskets funktioner, viser med al tydelighed, hvor kompliceret et menneske i virkeligheden er. Selv de mest enkle funktioner, som robotter skal kunne – eksempelvis at gå og stå uden at vælte – kræver masser af programmering, navnlig fordi der skal indbygges en visuel kontakt gennem de kunstige fotografiske øjne. Og så er der ikke engang tale om nogen form for fortolkning af, hvad øjnene ser. Alene det at gribe om en ting – for eksempel en elektrisk pære – kræver, at den kunstige hånd ikke tager for hårdt fat og knuser pæren, men alligevel så fast, at den ikke tabes.

Disse helt basale ting, som man normalt ikke tænker over, kræver uhyre avanceret programmering af de forskere, der ønsker at fremstille robotter. Målet er, at robotterne skal kunne hjælpe i hverdagen. Derfor er det nødvendigt at indbygge så

mange funktioner, at det kræver en avanceret form for kunstig intelligens, hvis robotten skal kunne styres, så den kan løse komplekse opgaver – og indtil videre har det været et næsten uløseligt problem.

Robotter bruges i vid udstrækning i industrien – særlig hvor der kræves fuldstændig ensartede resultater, eller i forbindelse med arbejdsopgaver, der er sundhedsskadelige for mennesker – eksempelvis arbejde med giftige eller radioaktive stoffer. Men robotterne kan kun udføre helt enkle funktioner. Dem udfører de til gengæld med stor præcision uden pauser og uden at blive trætte – men mere formår de ikke!

Naturvidenskabens forskere arbejder intenst på at afsløre den menneskelige hjernes hemmeligheder i et forsøg på at overføre dem til robotteknologien, men her støder de på en mur – for de ved ikke, hvad intelligens er, selvom intelligensen er en integreret del af livet og bevidstheden. Disse afgørende spørgsmål vil forblive ubesvarede så længe forskerne ikke kender menneskets fulde konstitution, og den dag, hvor de gradvist opdager de hemmeligheder, mennesket rummer, vil de blive klar over, at de står overfor et skaberværk, der er så ufatteligt unikt og fantastisk, at man må bøje sig i ærbødighed for det under, som hvert enkelt menneske dybest set er.

Når mennesket ser et objekt – for eksempel et andet menneske – sker der ufatteligt mange processer. Øjnene opfanger et billede, der sendes videre til hjernen i stereo. Her sker den første vurdering. Er det et menneske, som er uden interesse, er der intet specielt, der fanger opmærksomheden, og processen stopper. Men måske fanger noget specielt opmærksomheden. Det kan for eksempel være et smukt menneske – en mand eller en kvinde med særpræget tøj eller i usædvanlige farver – eller måske er det en iøjnefaldende måde at bevæge sig på etc. Eller måske fanges interessen af skønhedsmæssige eller seksuelle signaler, der registreres bevidst eller ubevidst. Når de fanger blikket – eller rettere vibrationerne – så sætter det gang i en hel kædereaktion. I et splitsekund går synsimpulsen gennem hjernen og videre til den næste "hjerne" – den æteriske – som er den hjerne, der sorterer impulser, afhængig af om de er ladet med følelser eller tanker, eller om de er en blanding af begge. Her er mulighederne mange – sympatiske eller usympatiske – for er det et menneske, man kender, eller er det et menneske, der minder om et menneske, man har kendt? Ønsker man at skabe kontakt – og hvordan? Disse og mange andre blandede tanker og følelser gennemstrømmer i ét nu mennesket. Det er kun et enkelt eksempel ud af utallige input, som alle mennesker konfronteres med i dagens løb – alt sammen uden at der er ret meget styr på det. Det sker bare!

Planche: Hjernen og dens fire genparter

Impulserne fortsætter deres gang til hjernens højere genparter. Åndsvidenskaben fortæller, at den fysiske hjerne ikke er andet end en "fordelingscentral", på samme måde som en radio eller et Tv blot er et fysisk apparat, der modtager et usynligt signal, hvorefter man kan vælge den kanal, man ønsker at høre eller se. Den æteriske "hjerne" er det frekvensområde, som modtager og fordeler signaler til den astrale, mentale og kausale genpart. I den æteriske "hjerne" bearbejdes signaler, og når et signal har været igennem en af de "højere hjerner" i astrallegemet og mentallegemet – afhængig af om det er et signal, der hører til følelserne, eller om det har en mental karakter eller eventuelt begge dele – sendes signaler retur.

Det er vigtigt at forstå, at den fysiske hjerne naturligvis er opbygget af fysisk stof, og den har ingen selvstændig hukommelsesfunktion udover en RAM-funktion til internt brug – altså en form for operationshukommelse, der svarer til den, der findes i en computer.

Det har indtil nu været et stort mysterium for hjerneforskere. Forskerne har blot kortlagt de områder, der står for selve forbindelsen til de specifikke centre i hjernen, der videresender de signaler og impulser, som menneskets sanser modtager. Når impulserne er behandlet i de forskellige højere genparter af hjernen, går de tilbage til den fysiske hjerne, og mennesket kan handle på grundlag af denne impuls – og det hele sker automatisk og i et splitsekund.

Hjernens højere genparter er frekvensområder, som er tilknyttet de funktionslegemer, der i den esoteriske terminologi kaldes for henholdsvis astrallegemet og mentallegemet. Vibrationer i astrallegemet sendes til hjernen og fortolkes som følelser, mens vibrationer i mentallegemet registreres som konkrete tanker. Disse "finere" legemer omgiver og gennemtrænger det fysiske legeme, og de er derfor en integreret del af det fysiske legeme, når et menneske er vågent og dagsbevidst. Når et menneske sover, bedøves eller afgår ved døden, adskilles de finere legemer fra det fysiske legeme. Mennesket trækker sin bevidsthed ind i de højere legemer, hvor det fungerer bevidst og aktivt, og derfor bliver det fysiske legeme bevidstløst eller uden bevidsthed.

Kausallegemet er sjælens hukommelsescenter – det vil sige det frekvensområde, der rummer menneskets relativt evige hukommelse, som overlever den fysiske død. Kausallegemet overlever ligeledes astrallegemets og mentallegemets "død" på et senere tidspunkt i processen efter den fysiske død, der i den esoteriske lære kaldes tilbagetrækningsprocessen eller efterlivet.

Disse genparter af hjernen fungerer som databaser, der er fyldt med informationer om situationer og hændelser i den aktuelle inkarnation. Mennesker, man måske har

kendt i et langt liv, har givet erfaring og menneskekendskab. Kærlighedsforhold og uddannelser fylder meget i hukommelsescentrene – sammen med den lange række af erindringer om forældre og opvækst, partnere, børn og børnebørn, venner og arbejdskolleger på godt og ondt samt utallige minder, som er helt specifikke for hvert eneste menneske.

Bevidsthedens mysterier

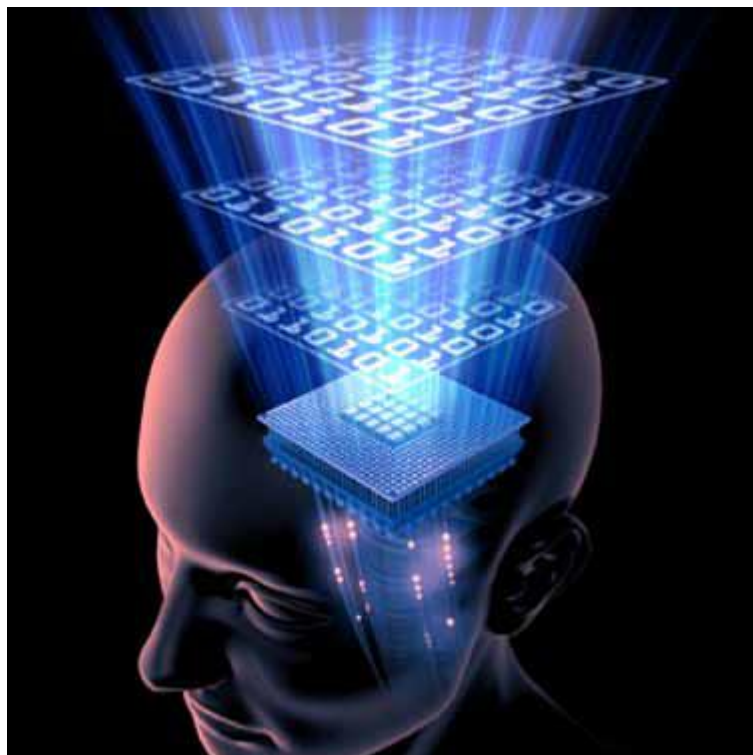
Det er nu tanken at gøre et forsøg på at nærme sig en forståelse af livets og bevidsthedens mysterier – vel vidende at den esoteriske lære fortæller, at dette er et område, som selv de højst indviede kun har en svag fornemmelse af, hvad er!

Med den fragmentariske viden, der er givet gennem åndsvidenskaben, er det imidlertid muligt at pege på nogle elementer, der uden tvivl fungerer som en dør "på klem" til denne dybt esoteriske viden.

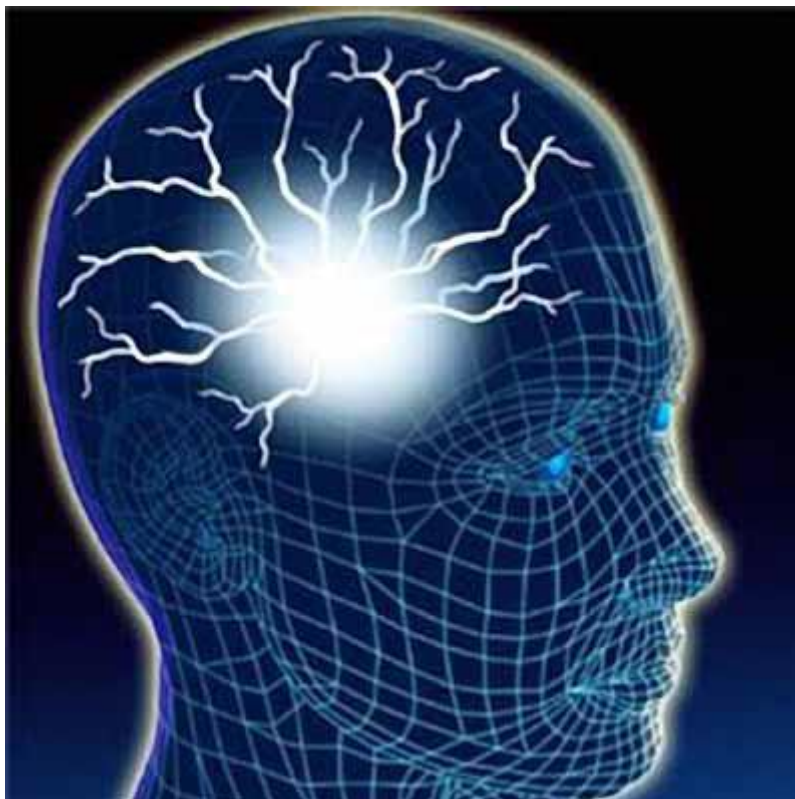
Den tibetanske mester Djwhal Khul skriver:

"Vi skal her berøre et emne, som har stor almen interesse, men som sjældent bliver forstået. Jeg tænker her på de permanente atomer. Hvert legeme eller enhver form, som ånden fungerer igennem, har som sit brændpunkt på hvert plan et atom bestående af stof fra planets atomare underplan. Det fungerer som et center, der fordeler kraft, oplagrer egenskaber, assimilerer erfaringer og bevarer hukommelsen. Disse atomer er i direkte forbindelse med de tre store stråler i mikrokosmos (den menneskelige verden):

- *Den monadiske stråle*
- *Sjælsstrålen*
- *Personlighedsstrålen*

Hver af disse stråler har en forbindelse med et af de permanente atomer i det lavere trefoldige menneske og en direkte virkning på de spirillaer som findes i atomet. I "Letters on Occult Meditation" gjorde vi opmærksom på, at det lavere trefoldige menneskes atom gennemgår en dobbelt proces: Først bliver deres rotation fremskyndet, så de lyser op efter tur, indtil hele den lavere trekant er oplyst.

Derefter sker forvandlingen, og polariseringen skifter fra den lavere trekants tre permanente atomer til triadens tre permanente atomer. Det fysiske permanente atom forlades, og polariseringen bliver manasisk eller mental, det astrale permanente atom forlades og bliver buddhisk, mens den mentale enhed bliver afløst af det 5. plans atmiske permanente atom. Dette er alt sammen en følge af de tre strålers virkning på atomerne og livet i hvert atom.”¹

1. Den fysiske hjerne og dens højere genparter – sammen med nervesystemet og det endokrine kirtelsystem – er forbindelsesleddet til de permanente atomer og den permanente enhed, der er de overfysiske hukommelsescentre, som denne inkarnationens forskellige legemer er opbygget omkring. Dette skete ud fra, hvor langt mennesket nåede i sidste inkarnation. Når mennesket dør, trækkes disse permanente atomer ud af legemerne og afleverer livets samlede erfaringer og udvikling fra de astrale og mentale legemer sammen menneskets handlinger op til det evige hukommelsescenter, hvilket vil sige det kausale legeme eller sjælslegemet. Og ved dødsprocessen "afspilles" det afsluttede liv i et panoramisk tilbageblik, hvor man ser tilbage på, hvad livet har lært, hvordan man følte, tænkte og handlede. Men det sker ikke fra en subjektiv synsvinkel, hvor alle forsvarsmekanismer sædvanligvis er oppe. Det hele iagttages objektivt – sådan som omgivelserne oplevede situationerne eller sådan som de i

¹ 1 Alice A. Bailey: *Kosmisk Ild*, s. 93-95

virkeligheden var, og hvilken effekt de havde. Når det igen er tid til at inkarnere, er det sjælen – som sammen med karmiske rådgivere – suverænt afgør, hvor inkarnationen skal finde sted – i hvilket land, i hvilken race, i hvilken familie og hvilken opgave, der skal løses i den kommende inkarnation. Det skal dog tilføjes, at efterhånden som mennesket udvikler sig, får det større og større indflydelse på disse spørgsmål.

Når mennesket fødes igen, får det en ny fysisk hjerne, og de højere genparters indhold fra tidligere liv er slettet. Man kan sammenligne det med at formatere harddisken på computeren. Kun essenserne eller det væsentligste bevares i sjælens hukommelse.

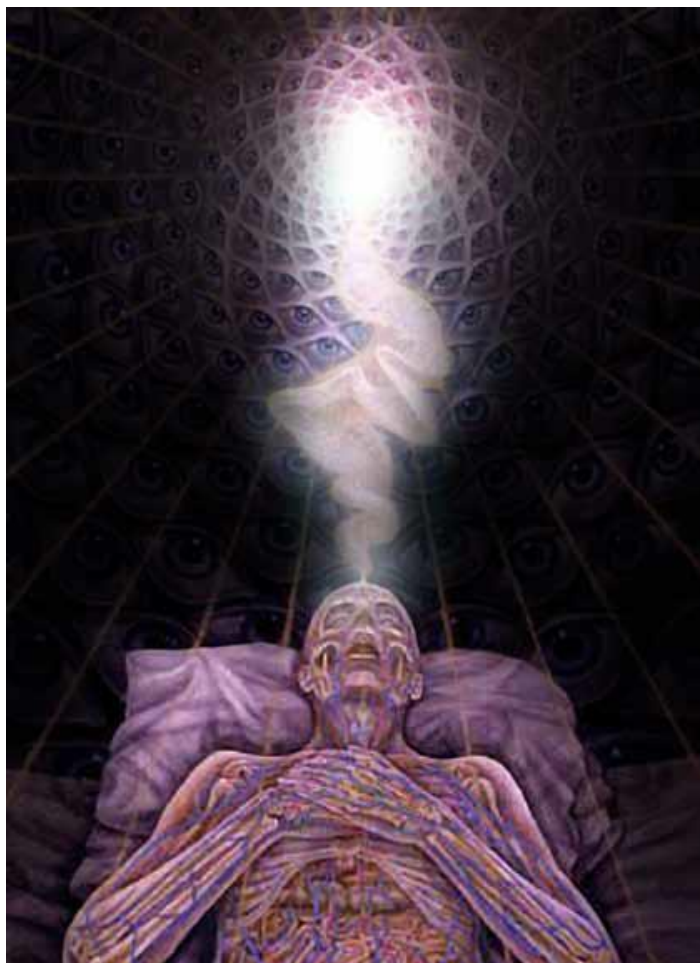
Selvom kausallegemet ofte kaldes det evige hukommelsescenter, er det kun relativt "evigt". Det begyndte at opsamle informationer, da mennesket gennemgik individualiseringen for millioner af år siden – det vil sige, at det passerede grænsen fra dyreriget til menneskeriget. Dyrenes gruppesjæl blev her erstattet af det adskilte og individuelle sjælslegeme, som er overvåget og styret af et stort devavæsen, der kaldes en solengel. Solenglen vil først have fuldført sin opgave ved menneskets 4. indvielse, fordi mennesket på dette tidspunkt selv udviklingsmæssigt er kommet på niveau med solenglen, og hermed kan mennesket selv overtage administrationen af de sjælelige funktioner – herunder hukommelsesbanken.

De meget markante og skelsættende erindringer, der er opsamlet i mange inkarnationer, har gjort et menneske til det, det er i dag – det man kalder menneskets karakter og personlighed. Men mange meget traumatiske oplevelser ligger stadig i den del af hukommelsescentret, der kaldes det ubevidste eller underbevidste. Oplevelserne kan være så alvorlige og så vanskelige for dagsbevidstheden at håndtere, at det ofte er nødvendigt at vente med at lade dem komme op i dagsbevidstheden, til mennesket er psykisk stærkt og modigt nok til at behandle dem – og det sker ofte først, når det er på udviklingsvejen.

2. De permanente atomers opbygning og funktion er vigtige at forstå. Det fysisk permanente atom anbringes under svangerskabet tæt på det æteriske højre hjertekammer, og dette atom er det sidste, der forlader det fysisk-æteriske legeme ved døden. Når det forlader kroppen, trækkes livstråden ud af det æteriske hjerte. Livstråden – den æteriske "sølvsnor" – kaldes også sutratmaen, og den rækker hele vejen fra rodcentret i det æteriske legeme og til sjælslegemet. Igennem livet sender det permanente atom sine elektriske impulser til sinus-node-punktet, der som sjælens pacemaker får hjertet til at slå og dermed pumper blodet – "livets væske" – rundt i kroppen, og dermed fordeles det endokrine kirtelsystems hormonale sekreter. Det er årsagen til, at det fysisk permanente atom også kaldes *livsatomet*.

Gennem blodet, hormonerne og det fysisk-æteriske permanente atom, styrer og regulerer sjælen det karmiske mønster i hele inkarnationen, så det løbende er i overensstemmelse med den ændrede personlighed – forudsat at mennesket gør det nødvendige arbejde med sig selv.

Det astrale permanente atom anbringes i nærheden af den æteriske del af solar plexus-centret og den mentale enhed i nærheden af den æteriske del af pinealkirtlen i hovedcentret.

Bevidsthedens udvikling gennem naturriggerne

Lad os nu se nærmere på de permanente atomer og den mentale enhed. Allerede her bemærker man forskellen på de to mentale brændpunkter, for det mentale permanente atom har syv spirillaer, hvorimod den mentale enhed "kun" har fire spirillaer (forklaring følger).

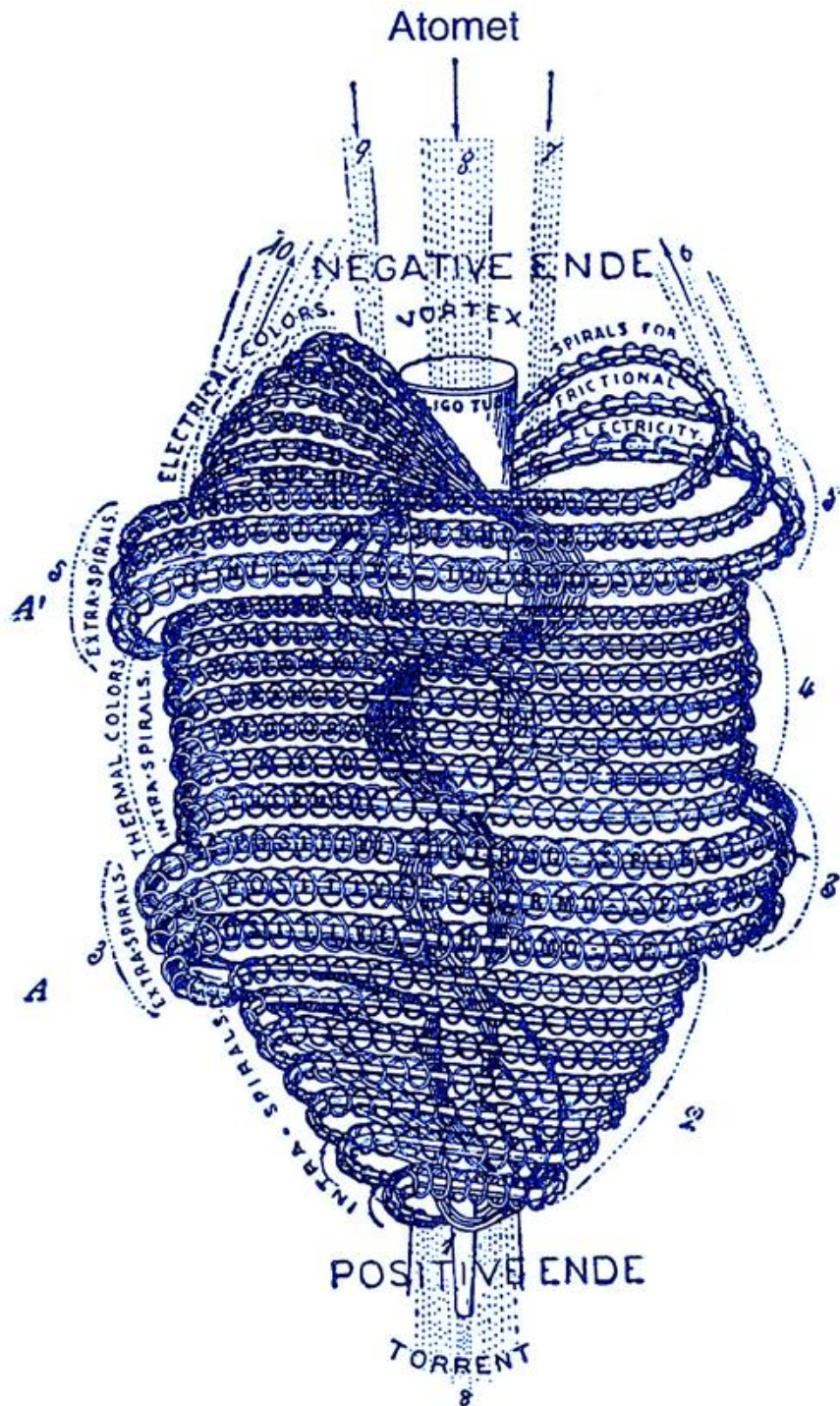
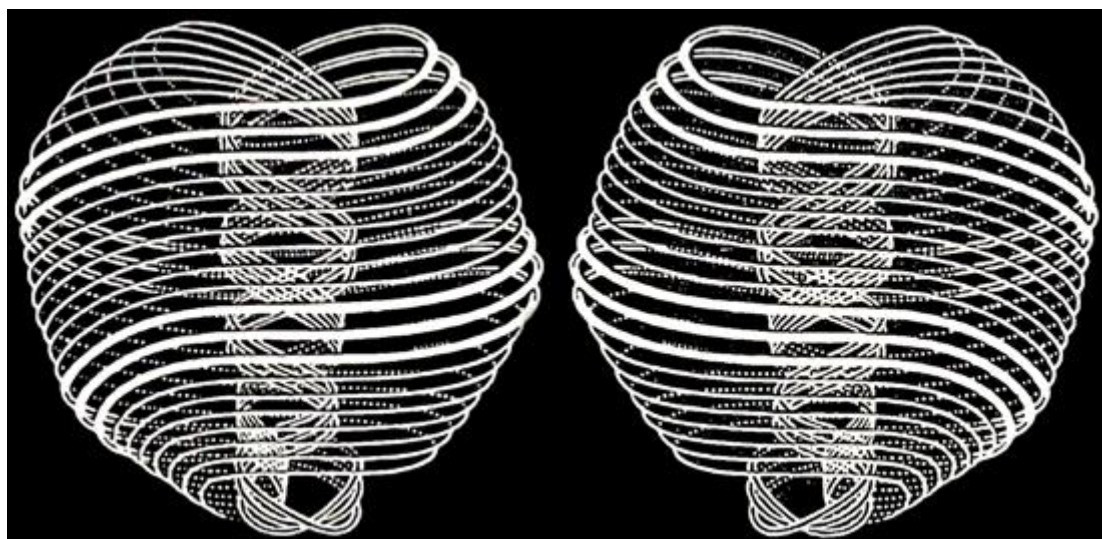
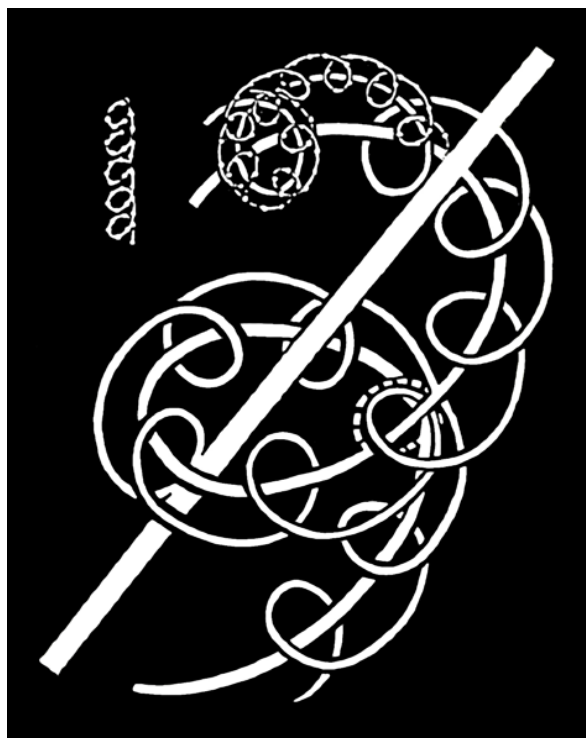

Planche: Det permanente atom

Atomet ikke er "stof" i bogstavelig forstand. De hvide linjer repræsenterer viklinger om deres bredere bånd, og det er linjer af kraft. Stoffet – den grundlæggende æter – er repræsenteret ved den sorte baggrund i illustrationen.

Tegningen af det permanente atom er et meget kompliceret og dybt esoterisk indblik i menneskets inderste konstitution og giver anledning til at berøre – så godt man nu kan med det mangelfulde fysiske sprog – en delvis forståelse af bevidsthedens mysterier!

Mennesket har udviklet sig gennem mineral-, plante-, dyre- og nu menneskeriget, og denne uendeligt lange proces gennem de undermenneskelige riger er foregået gennem ufattelige tidsrum.

Udviklingen og åbningen af den første spirilla skete i det, der i den esoteriske lære kaldes "den første runde" for utallige milliarder år siden, da den monadiske bevidsthed var centreret i mineralriget. Her startede den helt elementære bevidsthedsudvikling, hvor livet kom til udtryk gennem så begrænsede legemer som sten, der blev udsat for vind og vejr, kulde og varme, eller som har været glødende lava i vulkaner, ligget i en guldmine i millioner af år – eller i mange andre former for mineraler.

Denne bevidsthedstilstand gav et basalt kendskab til mineralrigets forskellige vibrationer, og dermed en erindring, som medførte, at mennesket på et senere tidspunkt i evolutionen kunne forholde sig til mineralrigets forskellige stofformer. Et grundlæggende princip i evolutionen er, at det kun er muligt at forholde sig til stof, man har erfaret ved at være ét med det. Mennesket kan kun forholde sig til for eksempel en sten og være bevidst om den, fordi monaden engang har lært en stens vibrationer at kende, og det samme gælder alle andre mineralformer. Denne erfaring er lagret i den første spirillavinding, og den repræsenterer den første spirende bevidsthedsudvikling. Mysteriet om bevidstheden og dens udvikling betyder, at kun fordi mennesket har haft sin bevidsthed i de undermenneskelige riger, kan det være bevidst om dem. Ellers ville de være *ikke-eksisterende* for bevidstheden. Grundstoffernes bevidsthed kommer til udtryk som kemisk affinitet, og derfor blev den spæde evne til grundlæggende sansning blev vækket i mineralriget.

I planteriget har den monadiske bevidsthed været centreret i utallige planteformer fra store træer af arter, der er ukendte i dag, og til ukendte duftende blomstertyper, hvor monaden har fået en dybt rodfæstet bevidsthed om dette riges mangfoldighed. Den kemiske affinitet i mineralriget blev kraftigt udvidet, og grunden blev lagt til et spirende følelsesliv – og der blev åbnet for bevidsthedsenergien gennem den 2. spirilla i den runde, der fulgte efter den første. I planteriget udvikledes evnen til at reagere på sanseindtryk, og gennem de kødædende planter, nærmede bevidstheden sig det næste bevidsthedstrin – dyreriget.

Dyreriget var det første naturrige, hvor det var muligt at bevæge sig frit omkring, og dermed blev det muligt aktivt at opsøge eller undgå forskellige sanseindtryk. Det resulterede i en kraftig videreudvikling af følelseslivet samt vækkelse af en spirende tænkeevne og hukommelsesfaktoren. Her opstod en affinitet til forskellige dyrearter, som i dag kan komme til udtryk i sympati eller antipati for visse dyrearter. Mennesket har udviklet sig igennem utallige dyrearter i det vidt udbredte dyrerige. I det 3. naturrige skete bevidsthedsudviklingen i kraft af åbningen af den 3. spirilla. Udviklingen i dyreriget skete – og sker stadig – efter gruppesjælsprikket, hvor en central sjæl kommer til udtryk gennem et antal dyr. Udviklingen begynder i lavtstående dyrearter og overgår gradvis til mere og mere udviklede dyrearter. I forskellige dyrearter udvikles sanserne til store højder. Tænk blot på høresansen hos mange af naturens dyr og lugtesansen for eksempel hos hunde. Denne sans er så specialiseret, at det næsten virker mirakuløst.

Endelig efter milliarder af år nåede udviklingen til menneskeriget, hvor den 4. spirilla åbnedes. Bevidsthedskanalen til menneskets meget nuancerede følelsesliv samt for den "lavere" eller konkrete tænkeevne blev dermed åbnet, og det gjorde det muligt at forstå årsag og virkning, i modsætning til dyreriget hvor den instinktive bevidsthed udelukker logisk skelneevne. Evnen til at forstå årsag og virkning er en forudsætning for udviklingen af selvbevidsthed, som igen er forudsætningen for evnen til at blive selvansvarlig.

Udviklingen i menneskeriget foregår ifølge den esoteriske lære gennem syv rodracer. Den 3. rodrace – den lemuriske – blev det store vendepunkt for det vordende "rigtige" menneske, for det var nemlig her overgangen fra den instinktive dyrebevidsthed til det selvbevidste, sjælsstyrede menneske skete. Man kalder denne overgang for individualiseringen. Mennesket blev nemlig et selvstændigt individ. Det vil sige, at det enkelte menneske ikke længere var en del af en gruppesjæl som i dyreriget, for hvert enkelt menneske har en individuel sjæl. Udviklingen af menneskets fysisk-æteriske natur blev udviklet i den lemuriske races syv underracer, mens det rige følelsesliv – det vil sige det astrale legeme – navnlig blev udviklet i den 4. rodrace – den atlantiske race – og dens syv underracer.

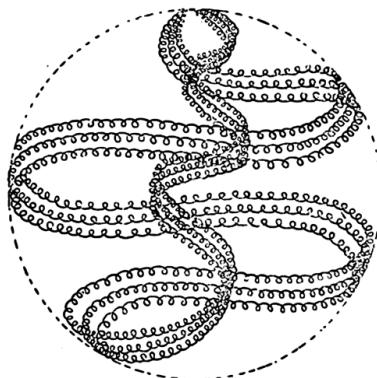
Evolutionen er i nutiden nået til den 5. rodraces 5. underrace – den ariske eller indo-europæiske race – hvor især udviklingen af det mentale aspekt er i kraftig vækst. Men her er det vigtigt at være opmærksom på, at den mentale permanente enhed som tidligere nævnt kun har fire spirillaer, og det sætter en grænse for den mentale kapacitet. Den er nemlig "kun" i stand til at rumme den *konkrete* tænkeevne. Det vil

sige den form for tænkeevne, som den naturvidenskabelige og teknologiske udvikling er baseret på.

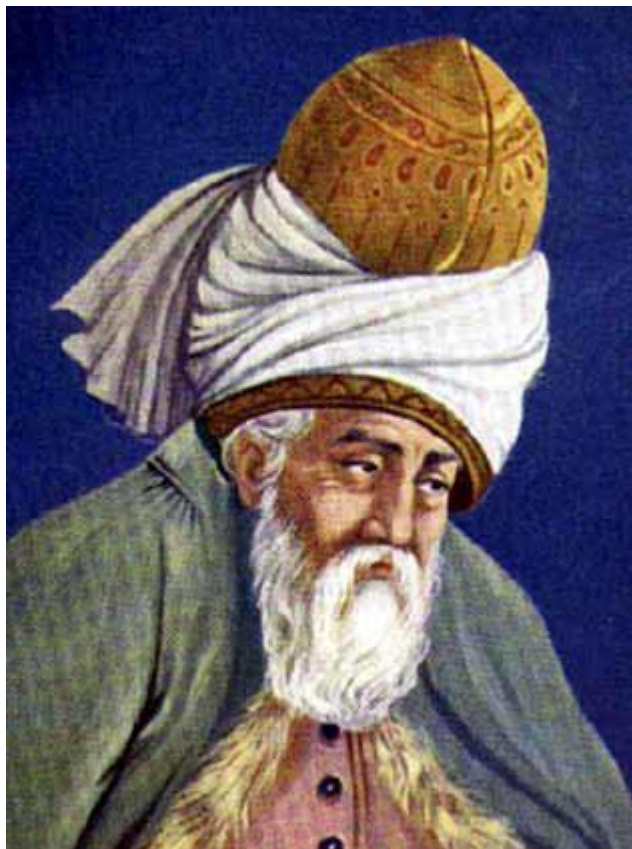

Menneskeheden står nu foran det næste store skridt i evolutionen – åbningen af den 5. og den 6. spirilla, som har relation til det mentale permanente atom med dens syv spirillaer, hvor udviklingen af den højere tænkeevne skal udvikles. Det betyder, at mennesket skal overskride grænsen til den højere udvikling gennem indvielsesprocessen. Det vil overføre de tre "lavere" permanente atomer til de tre "højere", og åbne vejen til det overmenneskelige rige eller sjælens verden, sådan som det er beskrevet af den tibetanske mester Djwhal Khul i begyndelsen af artiklen. Denne udvikling vil især tage fart i den kommende 6. rodrace, og den vil kulminere i den 7. rodrace, som vil være en syntese af den menneskelige bevidsthedsudvikling.

Hele denne evolutionære udvikling er sket i tidligere runder, det vil sige på fysiske planeter, som ikke eksisterer mere – bortset fra Jordens sidste inkarnation, som er den nuværende Måne. Månen er nu en død planet – et planetlig. Hovedparten af menneskeheden gennemgik dyreevolutionen i den 3. runde på den planet, der nu er Jordens Måne. Læg mærke til at tallene på runderne og åbningen af spirillaerne følger hinanden.

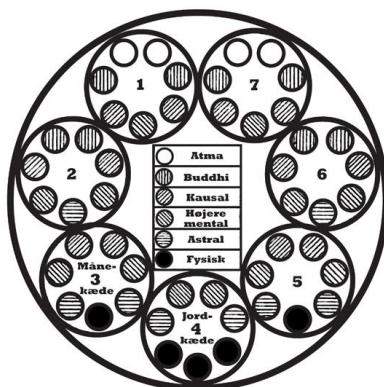
Det skal her bemærkes, at evolutionen i mineral-, plante- og dyreriget, har strakt sig over ufattelig lange tidsforløb, hvor menneskets højere udvikling sker stadig hurtigere. Hvis man forestiller sig evolutionen som en kurve, så vil kurven for de tre undermenneskelige riger nærmest være flad, mens den i menneskeriget og ikke mindst fremover vil være stejlt stigende.

Den kendte sufimystiker Djeldal al din Rumi, som levede i det 13. århundrede, udtrykker meget enkelt dette evolutionsdrama med disse ord:

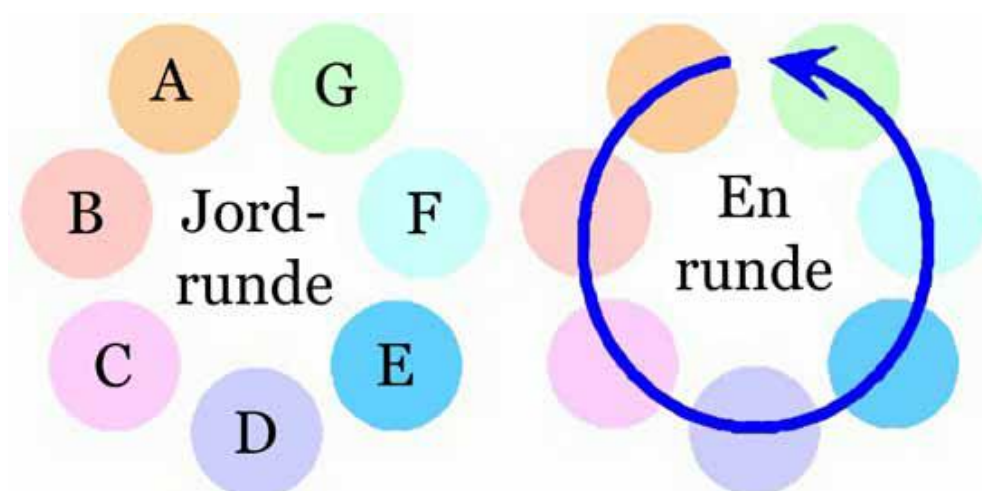
"Jeg døde som sten og blev til plante. Jeg døde som plante og blev til dyr, og nu er jeg menneske. Hvorfor frygte døden? Blev jeg nogensinde ringere eller mindre af at dø? Jeg dør engang som menneske og bliver til et væsen af lys, en drømmende engel – men min vej går videre. Alt undtagen Gud forsvinder. Jeg bliver, hvad ingen hørte eller så. Jeg bliver stjernernes stjerne, der stråler over fødsel og død"

Åbningen af den 6. og 7. spirilla sker for størstedelen af menneskeheden i næste runde, men indvielsesvejen giver mulighed for at forcere den proces, så den kan ske meget tidligere. På grund af en planetar katastrofe under menneskeheden udvikling i perioden på Månen – den såkaldte "månekæde" – hvor Sollogos måtte afbryde evolutionen, blev det besluttet at give menneskeheden mulighed for at indhente det, som blev så pludseligt afbrudt på månekæden. Beslutningen blev taget midt i den atlantiske epoke, og indvielsesprocessen blev tilbudt menneskeheden, som noget helt specielt for denne planet.

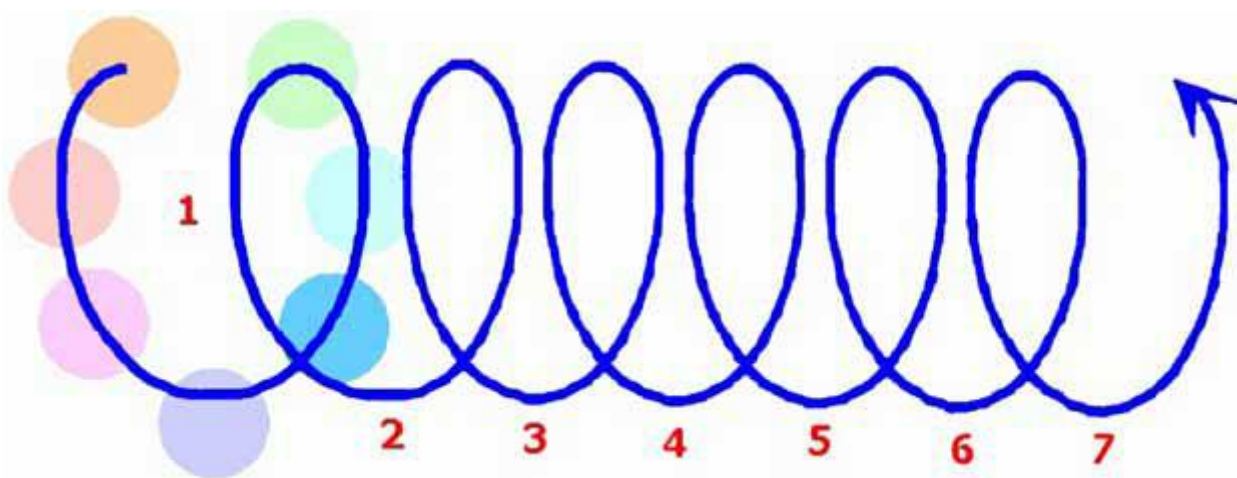

Det er nu muligt at opsummere, at de permanente atomer og dens tre "lavere" spirillaer har lagret evolutionens uendelig mange informationer. Dermed opfyldes det ønske mennesket fik ved evolutionens start da det forlod det monadiske plan, nemlig at lære alle skabelsens mange dimensioner og energityper at kende, sådan at mennesket selv engang kan blive en skaber, der er lig "vor Fader i Himlen", på menneskets evige pilgrimsrejse – for den slutter aldrig.

Ved overførslen af de tre "lavere" permanente atomer til de tre "højere", er mennesket udrustet til at udvikle sig til højere bevidsthedsniveauer, og det sker efter 4. indvielse. Det er på denne baggrund, at man med god grund kan kalde hvert eneste menneske for en fantastisk og unik skabning med et potentiale til at nå uendelige bevidsthedsmæssige højder. På disse ufattelige højder rækker ordet bevidsthed ikke længere, for ordet *væren*, vil være mere dækkende.

Et livsbølge tilbringer en tidsperiode på hver af de syv planeter i en kæde i en epoke, der kaldes en runde. Efter at have afsluttet tidsperioden på den syvende planet i den første runde, vender livsbølgen tilbage til den første planet. Her gentages processen, og en ny runde indledes. Denne proces gentages i alt i syv runder. De syv runder kaldes en *Manvantara* – en manifestationsperiode.

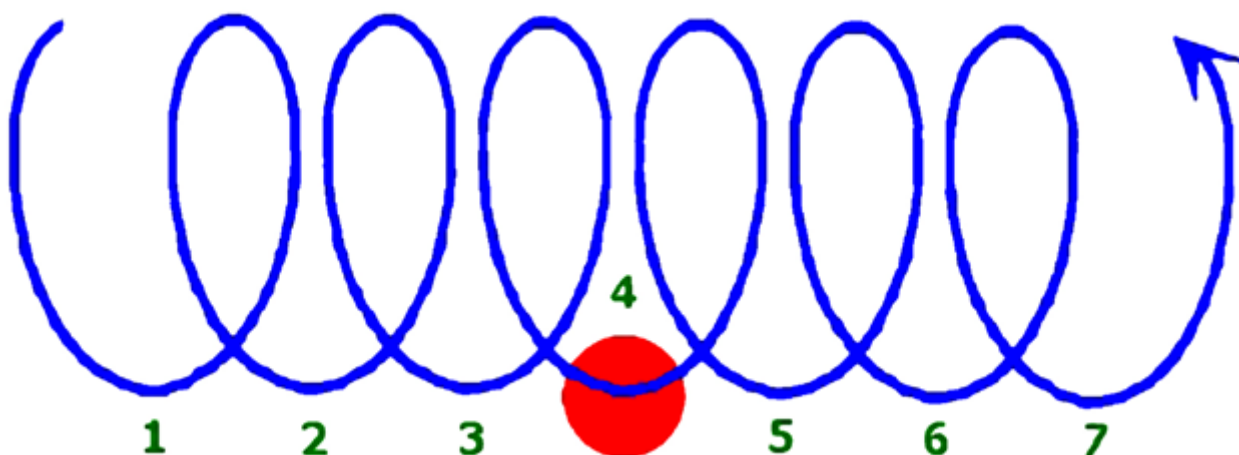
En Manvantara består af syv cyklusser gennem syv planeter – eller 49 "ophold".

Vores livsbølge rejser gennem hver af de syv planeter i vores kæde, og udvikler sig gennem elementalriget, mineralriget, planteriget, dyreriget og menneskeriget, og "... under den første, den anden og den tredje runde ... var mennesket henholdsvis en sten, en plante og et dyr ..." ² Denne proces gentager sig i syv runder i alt – det vil sige 49 "verdensperioder", og de 49 verdensperioder kaldes en Manvantara.

Verdensperioder i en Manvantara

Jorden er i denne periode den fjerde planet i fjerde runde af vores Manvantara. Det er præcis halvvejs gennem Manvantaraen, og halvvejs gennem den fjerde runde af denne Manvantara.

Jorden er i denne periode den fjerde planet i fjerde runde

Det er det lavest mulige niveau for fysisk manifestation i Universet. Den nuværende Manvantara vil iflg. *Den Hemmelige Lære* vare 4.300 millioner år. ³ Vær opmærksom på at ordet "kæde" nogle gange bruges til at henvise til den samme periode på 4.300 millioner år.

Når vores tid på Jorden er afsluttet, vil vores livsbølge gå videre til den femte planet i runden, som er den næste planet i kæden, som er på det astrale plan. Den samlede tid for at gennemføre hele den nuværende runde vil være 617,1 millioner år.

² H.P. Blavatsky: *The Secret Doctrine*, Vol. I, p. 185

³ H. P. Blavatsky: *The Secret Doctrine*, Vol. II p. 70

Et aspekt, man skal have med, er, at totalsummen af hele menneskehedens erfaringer indgår i det fælles globale bevidsthedsfelt, som i den esoteriske litteratur kaldes for *Akasha-planet* – planetens hukommelsescenter, der kan betragtes som den globale harddisk.

Den engelske biolog og forsker Rupert Sheldrake⁴ har i sin bog *A New Science of Life* beskrevet forsøg, som har vist, at rotter, som ét sted lærer nye færdigheder, automatisk forbedrer andre rotters evner til at kunne det samme, selvom de befinder sig et helt andet sted på Jorden. Han konkluderer, at der findes et bevidsthedsfelt, som han kalder for *det morfogenetiske felt*.⁵ Ordet "morf" stammer fra det græske "morphe", der betyder "form" eller "skikkelse", og morfogenetisk betyder således "formskabende". Hvad der gælder for rotter, må gælde for alt levende. Da menneskeheden er evolutionens hidtil højeste mål her på Jorden, er det en logisk følge, at det også gælder den. Naturvidenskabens morfogenetiske felt er identisk med åndsvidenskabens æteriske legeme, der på samme måde defineres som årsagen bag fysiske virkninger.

I den esoteriske lære siges det, at store åndelige pionerer har åbnet de højere Udviklingsveje på menneskehedens vegne gennem menneskehedens morfogenetiske felt. Gennem "de 12 arbejder" åbnede den mytiske skikkelse Herkules "døren" til 1. indvielse, og det skete allerede på Atlantis. Sri Krishna åbnede for 5.000 år siden "døren" til 2. indvielse. Gautama Buddha lagde grunden til den oplyste vej og Kristus – hans åndelige broder – åbnede "døren" til 3. indvielse. Kristus afsluttede Buddhas arbejde ved at manifestere kærlighedsnaturen i al dens fylde og åbnede på den måde

⁴ Rupert Sheldrake, Ph.D., er biolog og tidligere forsker ved The Royal Society og har undervist på Clare College, Cambridge og studeret ved Harvard universitetet.

⁵ Begrebet et "morfogenetisk felt" blev opfundet af biologen Brian Goodwin. Begrebet beskriver et "biologisk felt", som former levende organismers udvikling og livsprocesser, men som samtidig ikke er et produkt af organismens gener.

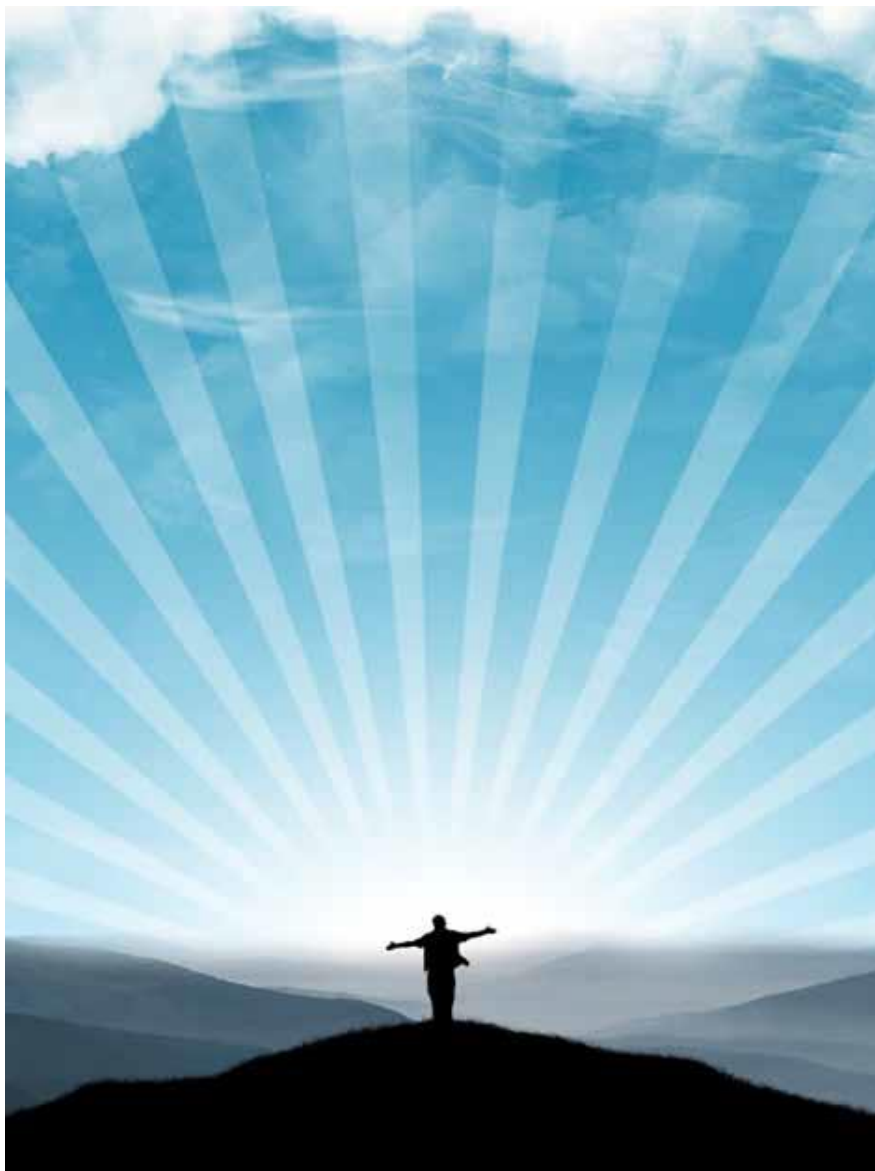
mulighed for, at kærlighed-visdom fuldt ud kunne komme til udtryk i dets dobbelte aspekt – hvor Buddha var eksempel på det ene og Kristus det andet aspekt.

Evolutionen stiller løbende større krav til den indviede. På Atlantis svarede den nuværende 4. indvielse til 5. indvielse eller mesterindvielsen. I 5. rodrace er det 5. indvielse, der er mesterindvielsen, og i næste rodrace – den 6. – vil det være 6. indvielse, der kræves for at blive mester.

Således følger tallene også her indvielsesprocessen.

Den højere bevidsthedsudvikling

For at kunne beskrive den højere bevidsthedsudvikling, er det nødvendigt at benytte sig af symbolsproget, for her drejer det sig om de *formløse* niveauer, hvor den tredimensionelle verdens sprog og tænkeevne ikke kan hjælpe, for disse bevidsthedsplaner er 4- og 5-dimensionale og endnu højere.

DEN EGOISKE LOTUS

SHÆLENS LOTUS

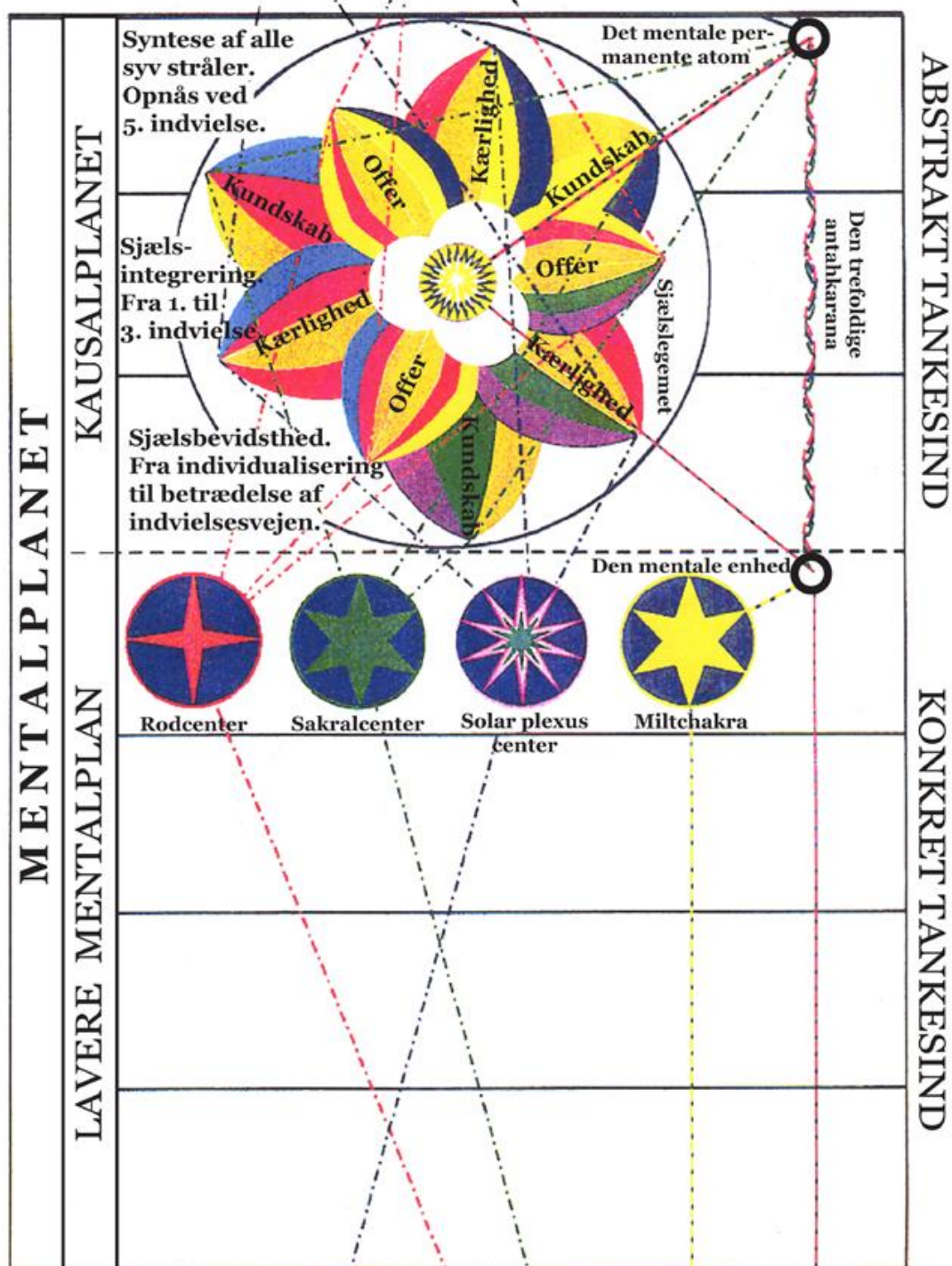

Planche: Den egoiske lotus

I den esoteriske litteratur er sjælen beskrevet som en 9-bladet lotusblomst, men det bedste man kan gøre, når denne sjælslotus skal beskrives, er at citere den tibetanske mester Djwhal Khul:

"I centret eller hjertet af lotusen findes en lysende blå-hvid gnist af elektrisk ild (juvelen i lotusen) omgivet og fuldkommen skjult af tre sammenfoldede kronblade. Omkring denne centrale kerne eller indre flamme findes ni kronblade, ordnet i tre lag med tre blade i hver. Disse kronblade, og de tre midterste, består af solenglenes substans – en substans der ikke alene er sensitiv ligesom formernes stof i de tre verdener og månelegemerne, men også kan udtrykke "jeg" eller selvbevidsthed – en egenskab som sætter den åndelige enhed i centret i stand til at skaffe sig viden, udvikle bevidsthed og realisere sig selv. De ni kronblade har primært en orange farve, selvom de seks andre farver findes som sekundære toner i forskellige grader. De tre midterste kronblade har en smuk gul farve. Ved roden af lotusbladene findes tre lyspunkter, der viser positionen af de permanente atomer, som er kommunikationsmidlet mellem solenglene og månepitrierne. Ved hjælp af disse permanente atomer kan sjælen bygge sine månelegemer i overensstemmelse med sit udviklingstrin, skaffe sig viden på de tre lavere planer og på den måde vinde erfaringer og blive bevidst. På en højere vinding af spiralen skaffer monaden sig viden gennem de egoiske kronblade, det vil sige med solenglenes hjælp, og bliver på den måde bevidst i højere verdener.

*Lyset i de permanente atomer har et mat rødt skær, og man ser altså alle tre former for ild komme til udtryk i kausallegemet – **elektrisk ild** i centret, **solild** som indeslutter den ligesom flammen indeslutter den centrale kerne eller essens i et stearinlys' flamme, og **ild ved friktion**, der minder om den glødende røde væge, som ligger til grund for den højere flamme.*

Disse tre typer ild på mentalplanet – som mødes og forenes i sjælens legeme – fremkalder over tid en udstråling eller varme, der strømmer ud fra alle sider af lotusen og danner den kugleform, som forskere har lagt mærke til. Jo mere udviklet sjælen er, og jo mere kronbladene er foldet ud, desto større og smukkere er den omgivende kugle, og desto finere er dens farver.

På de tidlige stadier efter individualiseringen ser sjælens legeme ud som en knop. Den elektriske ild i centret ses ikke, og alle 9 kronblade er foldet sammen om de tre inderste. Den orange farve er mat, og de tre lyspunkter ved roden er blot punkter og intet andet. Den trekant, der senere forbinder punkterne, er endnu ikke synlig. Den omgivende kugle er farveløs og kan kun opfattes som bølgende vibrationer (ligesom bølger i luften eller æteren), og den strækker sig ikke meget længere ud end kronbladenes omrids.

Omkring tiden for 3. indvielse er der sket en overjordisk forvandling. Den ydre kugle er stor og pulserer i alle regnbuens farver. De elektriske energistrømme, som cirkulerer i den, er så kraftige, at de når uden for omkredsen og minder om Solens stråler. De ni kronblade er helt foldet ud og danner en fornem indfatning for den centrale juvel, og deres orange farve er nu lysende klar og gennemsigtig, isprængt mange farver, men med sjælens stråles farve som den dominerende. Trekanten ved roden er nu levende og funklende, og de tre punkter er små blussende flammer, der for den clairvoyante viser sig som syvfoldige lyshvirvler, der sender deres lys fra punkt til punkt i en trekant, som drejer hurtigt rundt.

Omkring 4. indvielse er trekanten så aktiv, at den mere ligner et hastigt roterende hjul, der har et firdimensionalt aspekt. De tre kronblade i midten lukker sig op og åbenbarer den **"funklende juvel"**. Som følge af hierofantens brug af den elektriske kraftstav stimuleres ved denne indvielse de tre typer ild på én gang med en nedstrømning af elektrisk eller positiv kraft fra monaden. Derved blusser de op og fremkalder den sammensmeltning, som tilintetgør hele kuglen, bortjager alle indtryk af form og skaber en flydende ligevægtstilstand, hvor "elementerne kommer i brand og smelter" (2 Pet. 3:12). Her kulminerer udstrålingen. Derefter trækker de store solengle – gennem udtalelsen af et bestemt kraftord – solilden tilbage og ind i sig selv og fremkalder på den måde den endelige tilintetgørelse af formen og dermed adskillelsen af liv og form. Stoffets ild vender tilbage til det almindelige reservoir, og de permanente atomer og kausallegemet findes ikke mere. Den centrale elektriske ild samles i atma-buddhi. Tænkeren eller den åndelig enhed er fri af de tre verdener og fungerer bevidst på det buddhiske plan. Mellem disse to stadier, passiv (om end selvbevidst) inert og aktiv udstråling, som afbalancerer kræfterne, er der en lang række liv.⁶

I denne beskrivelse, som kulminerer med 4. indvielse, fortsætter vejen for den evige pilgrim gennem 5. indvielse – mesterindvielsen – og ved 6. indvielse skal der vælges en af de syv kosmiske veje for den videre udvikling, som foregår i og uden for solsystemet. Den 7. indvielse er den højeste, der kan tages i dette planetsystem. Kristus – Hierarkiets leder – har denne indvielse.

Men her skal der sættes et midlertidigt punktum for den videre udvikling, til de ufattelige højder, som er ethvert menneskes fødselsret, og til slut skal det endnu engang slås fast:

*Der er INGEN grænser for
det fantastiske menneskes
muligheder!*

⁶ Alice A. Bailey: *Kosmisk Ild*, s. 709-711